

Simeon Burmeister was voor de duvel niet bang, maar warm, loyaal en, niet onbelangrijk, kwetsbaar en vol zelfspot. Privéfoto Privebeeld

Amsterdam

11 juli 2024 | Pagina 14

🕒 5 min.

Advocaat die 'als een leeuw' vecht voor zijn cliënten

Ten Slotte: Simeon Burmeister 1965-2024

Simeon Burmeister was een spil in het grootste kantoor in de Nederlandse strafrechtadvocatuur, in het hart van De Pijp. Apetrots op zijn gezin, op zijn kantoor en werk, op zijn Amsterdam - en op de bergen die hij bedwong.

WOUTER LAUMANS EN PAUL VUGTS

Wie met Simeon Burmeister door de stad fietste, kreeg een lesje Amsterdam. Overall had de geboren en getogen Amsterdammer wat te vertellen, over de architectuur, over de geschiedenis, over de talloze (straf)zaken of over de kleurrijke cliënten uit zijn, zacht gezegd, bloemrijke loopbaan. Hij zou dit jaar 30 jaar strafadvocaat zijn.

Genoeg te vertellen over de tijd dat hij had geportierd op de Wallen, ook dat. Aan branie geen gebrek.

Jonge collega's nam hij op sleeptouw naar klinieken, naar de cliënten die hem na aan het hart lagen: die met zware psychiatrische problemen. Op een bankje met het ijsje waarvoor Burmeister het juiste adres wist, was na zo'n bezoek veel na te bespreken.

Hij bezocht zulke cliënten met een rechter en een griffier ook thuis voor een zitting over de noodzaak van een gedwongen opname. In zijn fietstas nam hij een vuilniszak mee, die een nieuwe rechter vast kon gebruiken als hij met zijn nette pak op de van urine doordrenkte bank van een hoarder zou moeten plaatsnemen, omdat in het volgestouwde huis verder geen plaats was. Een rechter die de zak afsloeg, kon naar de stomerij.

Onder rechters en collega-advocaten stond Burmeister - met zijn grote tbs-praktijk - bekend als een absolute prof op het snijvlak van het recht en de psychiatrie. Empathisch, invoelend, maar niet het type dat zich verloor in de uitzichtloze ellende. Hij vond zijn geesteszieke 'klanten' niet zielig, maar zocht voor en met ze naar iets dat ze kon helpen - en voerde hilarische gesprekken waarover hij achteraf met smaak vertelde.

Nooit een ouwe lul

Wie op kantoor een cliënt had met psychiatrische issues, besprak met Burmeister de strategie. Of het eigen gezinsleven met een klein kind, dat kon ook. Dan gaf hij zijn collega het vaderlijke advies dat een kind cynisme niet begrijpt, maar het moet hebben van aandacht en begrip. Dat je veiligheid moet bieden.

Jonge collega's liepen met hem weg omdat hij, in de woorden van zijn confrères, 'nooit een ouwe lul is geworden'. Dat hij vrijdag op slechts 59-jarige leeftijd bezweek aan een complicatie door een chemokuur, raakte jong en oud op dat door hem zo geliefde kruip-door-sluip-doorkantoor aan het Van der Helstplein ook daarom in het hart.

Simeon Burmeister werd op 25 maart 1965 in Amsterdam geboren uit een Nederlandse vader en een Zwitserse moeder - wat zijn liefde voor Zwitserland verklaart, waar hij met zijn gezin later een huisje had. Zijn vader overleed toen Simeon 3 was, zijn moeder gaf hem en zijn oudere broer en zus in de Watergraafsmeer een antroposofische opvoeding. Dat vormde hem, maar hij koos een contrasterend pad toen hij zich als rechtenstudent aan de Universiteit van Amsterdam aansloot bij de studentenvereniging.

Vanuit de Haarlemmer Houttuinen verhuisde hij ruim twintig jaar geleden naar de Nieuwendammerdijk met zijn vrouw en drie zonen, van wie hij idolaat was. Noord trok, want daar woonden de Amsterdammers met een achterstand

en degenen die de betere huizen konden betalen nog vlak bij elkaar. Het gezin Burmeister reisde over de wereld en bedwong hoge bergen.

Sociale praktijk

In de advocatuur was Burmeister medio jaren negentig al snel terechtgekomen op het kantoor van zijn flamboyante patroon Gerard Hamer - een eveneens jong overleden icoon van de Amsterdamse strafadvocatuur. Dat was nog een sociale praktijk met junkies en krakers als klanten, maar Burmeister professionaliseerde het kantoor met een aantal collega's, waardoor het uiteindelijk kon uitgroeien tot een brede praktijk in alle denkbare disciplines, met bijvoorbeeld liefst eenendertig strafadvocaten.

Burmeister verdedigde samen met Hamer zware jongens - liquidatieverdachten, Hells Angels -, maar specialiseerde zich behalve in psychiatrie ook in financieel-economische zaken en processen waarin cliënten verzeild raakten vanwege hun beroep.

Hij stond met een collega een directeur van Rijkswaterstaat bij in de mediagenieke bouwfraudezaak. In een roerig en slepend proces behaalde hij volgens ingewijden het maximale resultaat. Het strafproces tegen de gezinsvoogd van de dodelijk mishandelde peuter Savanna greep hem aan - vanwege het trieste lot van de peuter, maar ook omdat zijn cliënt in zijn visie naar eer en geweten haar werk had gedaan. Ze werd uiteindelijk vrijgesproken.

Hij dééd iets

Zoals Burmeister 'als een leeuw vecht voor zijn cliënten', zo herinneren zijn kantoorgenoten zich hem als 'de man die, in D-daytermen, als eerste op het strand arriveerde en daar een veilige landingszone creëerde voor de anderen'. Hij was voor de duvel niet bang, maar warm, loyaal en, niet onbelangrijk, kwetsbaar en vol zelfspot - tekenen we op. Wie niet om zichzelf kon lachen en kon relativieren, was af.

Gedurende tien jaar was Burmeister portefeuillehouder strafrecht bij de Amsterdamse Orde van Advocaten. Twee jaar was hij plaatsvervangend deken. Bereid stevig in te grijpen als het fout zat, maar ook als een ventiel dat de druk van zaken kon halen. In elk geval dééd hij iets als anderen weifelden.

Hij had deken willen worden. Het raakte hem toen dat werd geblokkeerd; hij stopte bij de Orde. Hij pakte de draad van zijn praktijk weer op, gedreven als vanouds - ook als pater familias van het kantoor.

Tot de kanker kwam. 'Ik heb de best behandelbare variant, weet ik inmiddels. Dus ik ga het overleven,' appte hij eind februari, begin maart aan collega's, vrienden en kennissen die hem sterkte wensten. Het mocht, geheel onverwacht, niet zo zijn.